Hyvät saattoväki, arvoisa seurakunta,

kiitän Teitä, että olette täällä saattamassa äitiäni, Aila Kyllikki Virtasta, meille rakasta Äiskää, hänen viimeiselle matkalleen.

Äiskä syntyi 2.9.1949 Lahdessa, mutta lapsuuden maisemat olivat Pulkkilassa. Sieltä tie johti takaisin Lahteen opettajaseminaariin – ja siitä alkoi 35 vuoden mittainen kutsumus luokanopettajana. Sinä uskoit jokaisen lapsen kykyihin, etkä tyytynyt pienentämään kenenkään rimaa: nostit katsetta, rohkaisit yrittämään, ja opetit, että kirjaston ovi avaa enemmän kuin yhden maailman.

Sinun rinnallasi kasvoimme me lapset, minä Mikko ja siskoni Laura. Elämämme keskipisteenä olit rauhallinen tuki ja lempeän päättäväinen ohjaaja. Rakkaimpien muistojen joukossa on oma ensimmäinen koulupäiväni: sinä kuljit vierellä, mutta annoit minun avata oven itse. Siinä oli koko sinun kasvatusfilosofiasi yhdessä liikkeessä – turva lähellä, luottamus edessä.

Kotona olit täsmällinen ja oikeudenmukainen, et koskaan äänekäs, mutta aina selkeä. Ja kun Martti-isä, miehesi ja elämänkumppanisi, poistui luotasi vuonna 2018, kannoit surun arvokkaasti, etkä lakannut etsimästä lohtua siitä, mikä oli sinulle tärkeää: seurakunnan yhteydestä, kuorolaulusta, puutarhan rauhasta. Pionit kukkivat pihallasi joka kesä kuin muistilaput ilosta.

Rauhallinen katseesi näki hyvää jokaisessa. Se näkyi luokkahuoneessa, jossa opetettiin lukemista ja elämää yhtä aikaa; vanhempainyhdistyksen kokouksissa, joissa kuuntelit ennen kuin puheenvuoron otit; ja seurakunnassa, jossa löysit paikkasi palvelemalla, et näyttäytymällä. Sivistys, tasa-arvo, velvollisuudentunto ja kiitollisuus arjesta eivät olleet sinulle iskulauseita, vaan arkisia tekoja: kirjastoauton odottamista, läksyihin paneutumista, ristinmerkin hiljaista varmuutta.

Meidän perheemme on laajentunut lapsenlapsiin – Eetu, Ilona ja Kaarlo – ja heissä jatkuu sinun lempeä päättäväisyytesi. He tulevat kaipaamaan sinun elämänviisauttasi ja sitä tapaa, jolla osasit kääntää murheen mittaa pienemmäksi muutamalla painavalla, mutta lempeällä sanalla.

Äiskä, sinä nukahdit rauhallisesti pois tammikuussa 2026, 76-vuotiaana. Suru on totta, ja niin on kiitoskin. Tehtäväsi opettajana jatkuu meissä: siinä, miten puhumme toisillemme, miten annamme tilaa ja kannattelemme, miten muistamme, että myös toisen oven saa avata itse, kunhan tietää ettei jää yksin kynnykselle.

Arvoisa seurakunta, tänään me siunaamme Ailan ja jätämme hänet Jumalan käsiin. Hänen elämänsä oli enemmän kuin työn vuosikertomus: se oli hiljaisten valintojen kertomus. Siksi tuntuu oikealta, että hänen toiveensa mukaisesti laulamme virren 338, Kiitos sulle Jumalani – virren, joka antaa kielen kiitollisuudelle myös niinä hetkinä, kun sanat muutoin vähenevät.

Äiskä, kiitos että olit perheemme rauhallinen keskipiste. Kiitos, että opetuksesi eivät loppuneet kellonsoittoon. Kiitos, että muistutit meitä näkemään hyvän – myös silloin, kun se oli piilossa.

Lepää rauhassa. Me pidämme kiinni toisistamme, ja jatkamme siitä, mihin sinä jäit.

Tämä puhe luotiin osoitteessa muistopuheet.fi.Vastaa muutamaan kysymykseen ja luo oma personoitu puheesi nyt osoitteessamuistopuheet.fi

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi